

Open Brief aan de Leiders van de BRICS+ landen

Geachte lezers,

Mijn naam is Nico Cost en ik woon in Nederland. Mijn land ligt in Europa en is onderdeel van 'het westen'. Ik ben een eenvoudige burger en word als het goed is over vier weken 62 jaar. Ik ben getrouwd, heb kinderen, kleinkinderen en huisdieren. Mijn voornaamste werkervaring is leiding geven aan mensen en projecten alsmede het persoonlijk coachen van mensen. Ik ben niet religieus gelovig maar wel spiritueel betrokken. Dit als achtergrond van mijn schrijven.

Nog maar vijf jaar geleden kon ik publiekelijk aangeven dat ik tegen de monarchie was, dat ik onze premier een waardeloze man vond en dat mijn overheid tegenover mij stond in plaats van naast mij. In 2020 veranderde alles en in slechts vier jaar tijd ontwikkelde ik een zekere angst om mij vrij te kunnen uiten in mijn land dat bekend stond als tolerant.

Er zijn hier genoeg mensen die zullen stellen dat ik overdrijf. Ze zullen geen enkel feitelijk voorbeeld onder ogen willen komen om van mening te veranderen. Tijdens de lockdowns riepen lokale bestuurders hun burgers op om burens aan te geven die zich niet hielden aan de maatregelen. We waren tachtig jaar terug in de tijd en het is alleen maar erger geworden.

Deze open brief zou zo maar aanleiding kunnen geven om mij de mond te snoeren. Wanneer de heer Orban uit Hongarije op zoek gaat naar mogelijkheden om de vrede te bewaren wordt hij door het zogenaamde 'vrije westen' verketterd. Mijn open brief zal ongetwijfeld de nodige walging en boosheid opleveren in dit 'westen'. Maar ik moet het schrijven, ongeacht de consequenties. Ja, het is spannend.

De reden van mijn open brief is dat ook ik de vrede wil bewaren. Ik wil geen oorlog. En ook al zijn zovele medeburgers in Nederland en 'het westen' zich er nog weinig van bewust hoezeer onze leiders verdwaald zijn, verreweg de meesten van hen willen ook geen oorlog. Maar wij burgers hebben het niet voor het zeggen. Wij mogen eens in de zoveel jaar onze leiders kiezen, maar die doen vervolgens wat hen zelf goeddunkt. Geen enkele leider vraagt het volk om te kiezen voor vrede of oorlog, want het is de leider die beslist dat oorlog gevoerd moet worden.

Geen van onze leiders zullen aan het front verschijnen. Ze zullen als monarchen hun onderdanen sturen. Hun kinderen krijgen vrijstellingen en mijn (klein)kinderen zijn kanonnenvoer. Zo gaat het al duizenden jaren. De mens is nog weinig bewust en moet blijkbaar telkens de levenslessen herhalen omdat die niet langer dan een mensenleven in herinnering blijven. Het is triest. We zijn er slecht aan toe.

Wanneer één kant voor oorlog kiest, dan kan de andere kant zich daar niet aan onttrekken. Maar wat is oorlog? Waar begint oorlog mee? Ik zie twee hoofdredenen. De eerste is wanneer één kant iets wil van de andere kant. Het 'westen' is zeer vertrouwd met haar koloniale verleden. De tweede hoofdreden is wanneer die andere kant zich noodgedwongen wil beschermen tegen de roofzucht van die éne kant. Waar begint die oorlog dan eigenlijk mee? Gaat oorlog niet altijd over vrijheid? Die éne die de vrijheid van anderen ten gunste van zichzelf wil inperken, waarna die ander noodgedwongen zijn eigen vrijheid wil verdedigen.

Het eerste wat sneuvelt in een conflict is de waarheid. Maar ik kan ook stellen dat die waarheid vóór het conflict al is gesneuveld, omdat mensen moeite hebben met vrijheid. Dat klinkt wellicht vreemd, maar nog teveel mensen op deze planeet kunnen niet met vrijheid omgaan. Wanneer zij vrij zijn, dan stoort het hen dat anderen ook vrij zijn. Vooral het 'gouden miljard' dat het westen vertegenwoordigt is verknocht aan alleenheerschappij. Die andere zeven miljard zielen zijn hun slaven. En het erge is dat die westerse mens dit gewoon niet ziet, hij is zich niet bewust van hoe de wereld er voor staat.

Ik heb dit ook nooit zo gezien, totdat afgelopen jaren mijn ogen steeds verder werden geopend. Ik heb nooit begrepen hoezeer onze westerse cultuur leunt op kolonialisme en slavernij. Ik heb mij nooit bezig gehouden met de essentie van kapitalisme, de vraatzucht van het huidige geldsysteem. Ik heb mij verbaasd hoe eenvoudig het was om Rusland overal de schuld van te geven. Ik ben met stomheid geslagen hoezeer het westen weggijkt van de gruwelijkheden in Gaza.

De dubbele standaard is overal aanwezig. Kritische mensen worden tegenwoordig vermalen in de molens van de zittende macht, terwijl hun hulpjes niets in de weg wordt gelegd om 'ons' zwart te maken. Ik zie het hele systeem falen. Steeds meer burgers worden wakker, maar het netwerk is al fijnmazig en vervlochten door alle belangrijke instituties. Met name de media doen nog lijken dat 'we' een geheel zijn, maar de leiders, de overheid, de politiek en de media zijn volledig losgekomen van de normale burgers.

Deze week zag ik een podcast waar gesproken werd over de moordaanslag op de heer Trump en de mentale toestand van de heer Biden. Over dit laatste zei degene die pro-Biden was, dat hij geschrokken was over de ernst van de aftakeling. Degene die pro-Trump was vroeg of die ander dat niet al veel eerder had opgemerkt, gezien de vele voorbeelden die er zijn. Nee zei de pro-Biden aanhanger, het was de laatste maanden heel snel gegaan. Ik vraag mij dan af hoe dat kan, want ik geloof de pro-Biden aanhanger wel dat hij serieus denkt dat het plots opkwam. Terwijl ik net als de pro-Trump aanhanger al jaren zag dat de heer Biden ernstig de weg kwijt was, door die vele voorbeelden van verwarring en onsamenhangende teksten die hij uitsprak. Dit laat zien hoezeer 'we' gespleten zijn.

De polarisatie in het westen is nog nooit zo groot geweest. Vooral de coronaperiode heeft dit op scherp gesteld. Hele vriendengroepen, families en zelfs gezinnen zijn uiteen gespleten. De ene groep gelooft blind het overheidsnarratief. De andere groep stelt kritische vragen, maar wordt direct in de ban gedaan. Waarom nog zoveel mensen de overheid geloven is mij een raadsel, want hier in Nederland is diezelfde overheid al decennia lang weinig betrouwbaar gebleken. Er zijn hier ook vele voorbeelden die feitelijk aantonen hoezeer de overheid zich tegenover de burgers plaatst in plaats van voor die burgers te werken.

De westerse mens is verwend en zit onderuit gezakt chips te eten als hij kijkt naar een real life soap. Alsof dat real life is. Weinigen beginnen aan een studie geschiedenis, omdat studeren voor rechten lucratievere baantjes oplevert. Carrière wordt hier gemaakt doordat je mensen kent, niet omdat je ergens goed in bent. Het is ontzettend pijnlijk om te zien hoever we zijn afgedwaald van ons potentieel. Waar ik eens dacht dat het westen een goede aanvoerder was voor de wereld, zie ik nu hoe verrot het is geworden. Ik kan het niet milder uitdrukken. Ik schaam mij voor onze moreel failliete cultuur.

Ben ik hiermee nu een landverrader? Is dit schrijven een reden om mij te straffen? De in en in slechte mens zal overal wel een reden in kunnen vinden om het onwelgevallige weg te willen poetsen. Ik wil niet dat 'wij' zo zijn, daarom schrijf ik dit. Ik wil het veranderen. En ik wil geen oorlog. Maar wat kunt u doen als 'mijn' leiders zo bezig blijven?

Eigenlijk is het al oorlog en misschien is de oorlog nooit opgehouden. Hoe kunnen we dan voorkomen dat het erger wordt? Dat het slagveld zich verder ontwikkelt en uitgesmeerd wordt over heel de wereld. Hoe stoppen we de conflicten? Wat te doen als diplomatie wordt geweigerd en de wapens worden opgepakt?

Ik denk dat terughoudendheid de grootste kracht is. Zo min mogelijk (terug)vechten. Want een oorlog win je niet door een ander op de knieën te dwingen. Het conflict blijft dan namelijk bestaan, omdat er niets geleerd wordt. De mens moet bewust worden, van binnen veranderen. Pas dan leert de mens werkelijk met vrijheid om te gaan. Wanneer 'we' dit proces onderdrukken met geweld, dan zijn we gedoemd het te blijven herhalen.

Slimme mensen willen winnen in een oorlog. Wijze mensen weten dat vrede gaat over niet willen winnen. De mensheid moet wijs worden, omdat dat de enige weg is die ons kan verlossen van conflicten.

Er werd hier eens aan kinderen gevraagd of ze zin hadden in een potje zaalvoetbal maar dan zonder de stand bij te houden. Ze hadden daar niet veel zin in, begrepen niet dat het spel gaat over voetballen in plaats van winnen. Het geeft aan dat we als soort nog een weg hebben af te leggen. Zolang we mee blijven doen aan loterijen waar enkelen rijk kunnen worden ten koste van vele armen, wordt het niet veel beter in onze wereld.

Ik kan naast mijn kritiek op 'onze' leiders ook kritiek hebben op u. Zou dat onfatsoenlijk zijn? Respectloos? Want gaat het allemaal dan zo goed in de BRICS+ landen? Is er in uw land geen corruptie? Het punt is dat ik het niet weet, want ik ken u en uw land nauwelijks. Ik hoor en lees alleen de westerse propaganda die niet mals is. Gelukkig prik ik daar steeds meer doorheen. Ik lees alles met een korreltje zout tegenwoordig. Maar tegelijk denk ik wel dat we allemaal nog een weg te gaan hebben. Ieder land is bezig schoner te worden. We zijn allemaal bezig bewuster te worden.

Het wrange van het geheel is dat de mens zoveel potentieel heeft. Onze soort is uniek en in staat tot wonderen. Als wij samenwerken, dan lijkt alles te kunnen. Hoe komt het toch dat we er zo'n rommeltje van maken? Is dat dan toch echt het slechte in de mens dat ervoor zorgt dat er zoveel lijden is?

En dan zie ik aan beide kanten mensen staan die naar elkaar wijzen. Degene die lijden veroorzaken wijzen net zo hard naar degene die over het lijden klagen en de veroorzakers aanwijzen als schuldigen. Wie heeft er nu gelijk?

Ik heb maar op één persoon echt invloed hier en dat ben ik zelf. Die acht miljard anderen doen wat ze zelf willen en kunnen. Zelfreflectie is de enige uitweg. Voor mij en voor iedereen. Handel ik vanuit mijn denken of vanuit mijn hart, vanuit mijn angst of vanuit mijn liefde? Staat mijn besluit ten dienste van het geheel, inclusief die andersdenkenden, of wil ik mijn wil opleggen aan de anderen? Moet ik iets doen of kan ik niets doen?

Hopelijk heb ik u niet verveeld met mijn schrijven. Ik ben maar eenvoudig en waarschijnlijk is het gesneden koek. Misschien heb ik het vooral voor mezelf geschreven, om mezelf er

nog eens van te doordingen dat ik het zelf moet doen. Niemand gaat mijn wereld redden of beter maken. We moeten het allemaal zelf doen.

Dit schrijven is onderdeel van mijn eigen proces om van mijn angst weg te gaan en liefde te vinden. Wellicht helpt het delen anderen te inspireren en stimuleren ook op weg te gaan. De eigen wijze weg te gaan bewandelen.

Omdat ik nu weet hoe moeilijk die weg is, heb ik diep respect voor u en alle anderen. Ook compassie met anderen en mijzelf. We zijn als mensen al vele honderd duizenden jaren onderweg. Zoekende. Dwalende. En er is er maar één die de hele weg kent. Het hele leven draait om bewustwording. Niet om kennis of slimheid. Maar om liefde en wijsheid.

Ik wens u veel liefde en wijsheid.

Nico Cost, 19 juli 2024